13/11/2026

Ποιος σταματά μπροστά στον ανθρώπινο πόνο;

/ Γνώμες

- **Γράφει ο Σωτήριος Θεολόγου, Μεταπτυχιακός Φοιτητής Θεολογίας Α.Π.Θ.**

Ζούμε σε μία κοινωνία με πολλή πληροφορία, πολλές εικόνες, πολλές πληροφορίες και εκατοντάδες ειδήσεις για τον άνθρωπο. Πόσες φορές δεν ακούμε στην τηλεόραση ή δεν διαβάζουμε στο διαδίκτυο για τον πόνο των ανθρώπων; Κάποιος χάνει το σπίτι, κάποιος άλλος χάνει τη δουλειά του, άλλος δεν έχει ένα πιάτο φαγητό να φάει.
Και εμείς; Εμείς που είμαστε στον πόνο του άλλου;

Έχουμε εξοικειωθεί με τον πόνο και τη δυστυχία και έχουμε φτάσει στην αδιαφορία για τον συνάνθρωπό μας. Είναι πολύ εύκολο να βλέπουμε τον πόνο του άλλου και πολύ δύσκολο να σταματήσουμε μπροστά του.

Και ερχόμαστε στην ευαγγελική διήγηση, η οποία είναι, ίσως, γνωστή σε όλους μας.

Ένας νομικός πλησιάζει και ρωτάει το Χριστό τι να κάνει για να κερδίσει την αιώνια ζωή και Του θέτει ο Χριστός την ερώτηση πως διαβάζει το νόμο; «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν» ήταν η απόκριση του νομικού. Για να δικαιώσεις, όμως, τον εαυτό του ξαναρωτάει το Χριστό ποιος είναι ο πλησίον, για να απαντήσει με την γνωστή παραβολή του Καλού Σαμαρείτη.

Κάποιος πήγαινε στην Ιεριχώ και στο δρόμο έπεσε σε ενέδρα ληστών, οι οποίοι τον επιτέθηκαν και τον άφησαν μισοπεθαμένο. Περνάει από μπροστά του ένας ιερέας και ένας λευίτης, οι οποίοι άλλαξαν μεριά. Περνώντας, όμως, ένας Σαμαρείτης στάθηκε για να τον βοηθήσει. Αφού, λοιπόν, τον περιποιήθηκε, τον πήγε σε ένα ξενοδοχείο. «Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς λῃστάς;», ρώτησε ο Χριστός στο νομικό.

Και ο ιερέας και ο λευίτης γνώριζαν τον θρησκευτικό νόμο και πως έπρεπε να πράξουν. Είδαν, όμως, τον τραυματισμένο άνθρωπο, στον οποίο δεν έδειξαν το έλεος που έπρεπε.

Μπορεί ο άνθρωπος να θεωρεί τον εαυτό του πιστό, όταν η πίστη του δεν μετατρέπεται σε αγάπη προς τον συνάνθρωπο;
Αυτό το ερώτημα, αγαπητοί μου, ας το κάνουμε και στον εαυτό μας. Να κάνουμε μία αυτοκριτική στη δική μας συμπεριφορά απέναντι στους άλλους.

Μπορεί να κάνουμε όσες μετάνοιες, προσευχές, νηστείες, αλλά αντικατοπτρίζονται στην καθημερινή μας ζωή και στην συναναστροφή μας με τους άλλους ανθρώπους;

Μπορεί απ’ έξω να φαινόμαστε Άγιοι, αλλά το είναι μας να μην είναι αυτό που φαίνεται.

Από την άλλη πλευρά, όμως, ο Σαμαρείτης δεν ασχολήθηκε για την προσωπικότητα του ανθρώπου. Δεν ενδιαφέρθηκε για την καταγωγή, την κοινωνική θέση ή τα θρησκευτικά πιστεύω του ανθρώπου. Είδε τον άνθρωπο που υπέφερε και τον βοήθησε. Τον είδε, τον πλησίασε και τον φρόντισε. Δεν τον προσπέρασε , δεν έμεινε μόνο στη συμπόνια αλλά προσέφερε χρόνο, φροντίδα και υλικά για την ανάγκη του συνανθρώπου.

Αυτή, άλλωστε, είναι και η αγάπη που πρεσβεύει ο Χριστός· όχι ένα συναίσθημα, αλλά μία ευθύνη και θυσιαστική προσφορά που φέρει ο καθένας από εμάς.

Ποιος είναι ο πλησίον για εμάς;

Ένας ηλικιωμένος που βιώνει τη μοναξιά.

Ένας ασθενής που ψάχνει συμπαράσταση.

Ένας φτωχός που δυσκολεύεται να εξασφαλίσει τα απαραίτητα.

Ένας νέος που αισθάνεται απομονωμένος και αβοήθητος.

Ένας άνθρωπος που έχει πληγωθεί από την απόρριψη, την αδικία και την ανθρώπινη σκληρότητα.

Δεν είναι πάντα μεγάλες πράξεις για την αγάπη. Ένας λόγος παρηγοριάς, μία επίσκεψη, ένα χέρι συμπαράστασης, μία κουβέντα μπορούν να γίνουν αφορμή ελπίδας για τον άνθρωπο.

Η παραβολή του Καλού Σαμαρείτη δεν αποτελεί απλώς μια διδακτική ιστορία του Ευαγγελίου, αλλά έναν διαρκή καθρέφτη της ανθρώπινης συνείδησης. Μας καλεί να αναρωτηθούμε όχι μόνο πόσες φορές συναντήσαμε τον πόνο στη ζωή μας, αλλά πόσες φορές επιλέξαμε να σταματήσουμε μπροστά του. Γιατί ο Χριστός δεν μας ζητά να αναγνωρίζουμε απλώς τον πλησίον μας, αλλά να γινόμαστε εμείς πλησίον κάθε ανθρώπου που έχει ανάγκη. Και ίσως εκεί να βρίσκεται το ουσιαστικότερο μέτρο της πνευματικής μας ζωής: όχι στο πόσο εύκολα μιλάμε για την αγάπη, αλλά στο πόσο πρόθυμα την προσφέρουμε.

Γιατί, τελικά, η αγάπη αρχίζει εκεί όπου τελειώνει η αδιαφορία.